ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 539 • Miercuri 23 aprilie 1958 • 8 pagini — 15 bani

SUB STEAGUL LENINISMULUI

Răsfoind acum cîtva timp o culegere de amintiri ale celor care au avut fericirea să-l cunoască personal pe Lenin, am reținut o întîmplare care mi s-a părut deosebit de sugestivă pentru înțelegerea atitudinii lui Lenin față de masele țărănești. Într-una din zilele furtunoase ale războiului civil, ziaristul american Albert Ries Williams, împreună cu un grup de străini, au trebuit să aștepte vreme îndelungată pentru a fi primiți de Lenin. **„Acesta era un lucru neobișnuit** — istorisește Williams — **deoarece Lenin era întotdeauna punctual. Am tras de aici concluzia că-l reținuse, probabil, o chestiune importantă de stat sau vreo persoană suspusă. A trecut o jumătate de oră, o oră, o oră și jumătate, iar noi tot mai așteptam. Începuserăm să ne pierdem răbdarea. Din birou se auzea vocea de bas a vizitatorului. Cine putea fi acest oaspete important, căruia i s-a acordat o audiență atît de îndelungată? În cele din urmă ușa s-a deschis și, spre mirarea tuturor care se aflau în anticameră, din birou nu a ieșit un diplomat sau vreun funcționar suspus, ci un țăran de rînd, îmbrăcat într-un cojoc de oae și purtînd opinci — unul din acei țărani săraci, pe care în acea perioadă îi întîlneai cu milioanele în Rusia Sovietică. „Scuzați-mă, vă rog, — a spus Lenin. Era un țăran din Tambov și voiam să aflu ce crede el despre electrificare, colectivizare și plata datoriilor țariste. Și aceasta a fost atît de interesant și captivant, încît am uitat cu totul de timp".**

Ziariștilor străini le va fi fost greu, probabil, să înțeleagă ce-a găsit Lenin „interesant" și „captivant" într-o discuție cu un țăran „de rînd". Dar Lenin, cu clarviziunea sa genială, a văzut uriașa forță revoluționară pe care o reprezenta țărănimea. Elaborînd, încă cu mulți ani înainte de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, învățătura sa cu privire la alianța dintre clasa muncitoare și țărănime, Lenin a arătat că clasa muncitoare trebuie să transforme țărănimea, care dispune de mari rezerve revoluționare, într-un aliat al său, sub conducerea clasei muncitoare, alianța muncitorească-țărănească constituind singura forță socială în stare să răstoarne puterea claselor exploatatoare și să asigure victoria revoluției socialiste.

După victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, clasa muncitoare din Rusia a pornit, sub conducerea P.C.U.S., pentru prima dată în istorie pe calea încă nebătătorită a făuririi orînduirii socialiste. La baza luptei partidului comunist și a puterii sovietice pentru înfăptuirea sarcinilor multiple ale construcției socialiste a stat planul leninist de transformare socialistă a Rusiei.

V. I. Lenin a subliniat în nenumărate rînduri că pentru a construi socialismul, trebuie dezvoltată puternic economia, trebuie creată o mare industrie socialistă, al cărei pivot să-l constituie dezvoltarea industriei grele, în special a construcțiilor de mașini, singura în stare să asigure reorganizarea tuturor ramurilor economiei naționale, inclusiv a agriculturii, pe baza tehnicii moderne.

Socialismul nu poate fi construit însă numai la orașe, el trebuie să devină un sistem economic atotcuprinzător în întreaga economie națională, care să cuprindă și agricultura în sistemul noilor relații de producție, socialiste, unind micile gospodării țărănești în mari gospodării socialiste.

Vladimir Ilici Lenin are uriașul merit istoric de a fi dat răspunsul la întrebarea: care sînt căile de construire a socialismului la sate, căile de transformare socialistă a agriculturii? În lucrările sale „Despre impozitul în natură" și „Despre cooperație", V. I. Lenin a elaborat minunatul său plan cooperatist — parte integrantă a programului de transformare a Rusiei într-o mare putere socialistă — aducînd astfel o uriașă contribuție la tezaurul științei marxist-leniniste.

În noile condiții istorice, ale existenței dictaturii proletariatului și ale dezvoltării unei puternice industrii grele, arată Lenin, singura formă justă de trecere a țăranilor muncitori pe făgașul socialismului este cooperația. Numai prin cooperație se poate realiza trecerea — după expresia atît de plastică a lui Lenin — **„de pe calul țăranului, al mujicului, al mizeriei.... pe calul marii industrii de mașini, al electrificării, al Volchovstroiului etc".** Marea importanță a cooperației constă în faptul că ea înlesnește clasei muncitoare să conducă țărănimea pe calea socialismului, obișnuește treptat țărănimea cu organizarea colectivă a muncii și o convinge în același timp de avantajele marilor gospodării socialiste colective asupra micilor gospodării individuale.

Transformarea socialistă a agriculturii nu se înfăptuiește însă dintr-o dată, ci treptat, printr-o muncă îndelungată și perseverentă, prin înrădăcinarea treptată a principiilor colectivismului la început în domeniul desfacerii produselor agricole și al aprovizionării țăranilor cu produse industriale, iar apoi în domeniul producției, ridicînd treptat țărănimea muncitoare de la formele mai simple de cooperație pînă la forma cea mai înaltă — gospodăria agricolă colectivă.

La baza planului cooperatist elaborat de V. I. Lenin stă învățătura despre alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare, care, așa cum arată Lenin, este o alianță de luptă împotriva elementelor capitaliste, pentru construirea socialismului la orașe și sate. Cooperativizarea agriculturii întărește și mai mult alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, ridicînd-o pe o treaptă nouă, superioară.

Pentru a întări alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, Lenin arăta că transformarea socialistă a agriculturii trebuie să aibă loc prin unirea de bună voie a țăranilor muncitori, pe baza liberului lor consimțămînt, numai acolo unde și numai atunci cînd aceștia s-au convins de superioritatea muncii în comun, de superioritatea marilor gospodării socialiste asupra micilor gospodării individuale.

Calea transformării socialiste a agriculturii indicată de V. I. Lenin a călăuzit partidul comunist și puterea sovietică în lupta pentru atragerea țărănimii muncitoare pe făgașul socialismului, în crearea economiei unitare, în care industria și agricultura s-au unit pe aceeași bază — proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție. Traducînd în viață genialul plan cooperatist elaborat de Lenin, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a înfăptuit transformarea socialistă a agriculturii. În locul milioanelor de mici gospodării țărănești cu unelte de muncă primitive, cu o productivtate scăzută, s-au format și s-au dezvoltat colhozurile, înzestrate cu sute de mii de mașini agricole. Astăzi, agricultura sovietică este cea mai înaintată și mai mecanizată agricultură din lume.

Transformarea socialistă a agriculturii în Uniunea Sovietică a schimbat radical fața satului sovietic, a schimbat modul de trai al țăranului și mentalitatea acestuia. Dintr-o clasă de mici proprietari individuali, țărănimea sovietică s-a transformat în țărănimea colhoznică, a cărei bună stare crescîndă se bazează pe munca colectivă și pe proprietatea obștească. Recentele măsuri adoptate de Comitetul Central al P.C.U.S. și de Guvernul

(Continuare în pag. 2-a)

CHIPUL LUI LENIN

Și cum spuneam — urmă iar colonelul —
Eram de șase luni în Leningrad.
În jurul nostru se strîngea inelul.
Aceea văd iar străzile cum ard!

Ne retrăgeam tăcuți spre o grădină,
Tiriș prin ai nămeților dulum,
Cînd am zărit sub neaua cristalină,
La un popas, de-o clipă, lîngă drum,

Chipul lui Lenin, drept, tăiat în piatră.
Și ne privea... iar ochii-i scînteiau;
Ne-am încălzit la ei ca la o vatră,
Și iar erau și-adînc ne mistuiau.

Noi capul nu-l plecăm vreodată-n viață
Și-n față, drept, știm greul a-l privi,
Da-n clipa ceea ne ardea pe față
Privirea lui și nimeni nu vorbi.

Mai bine-atunci s-ar fi deschis pămîntul,
Am fi intrat pe rînd, de vii, în el.
Nu mai simțeam nici gerul și nici vîntul,
Nici tunetul de moarte și oțel.

Au țăcănit doar armele în mînă.
Ne-am reînfiat. Cu toții i-am răspuns:
Nu a trecut mai mult de-o săptămînă,
Inelul lor de foc a fost străpuns!

Cînd victorioși făcurăm calea-ntoarsă
Pe vechiul loc ostașii poposeau;
Era statuia lui de schijă arsă
Dar ochii... ochii-i cum ne mai zîmbeau!

Nicolae Tăutu

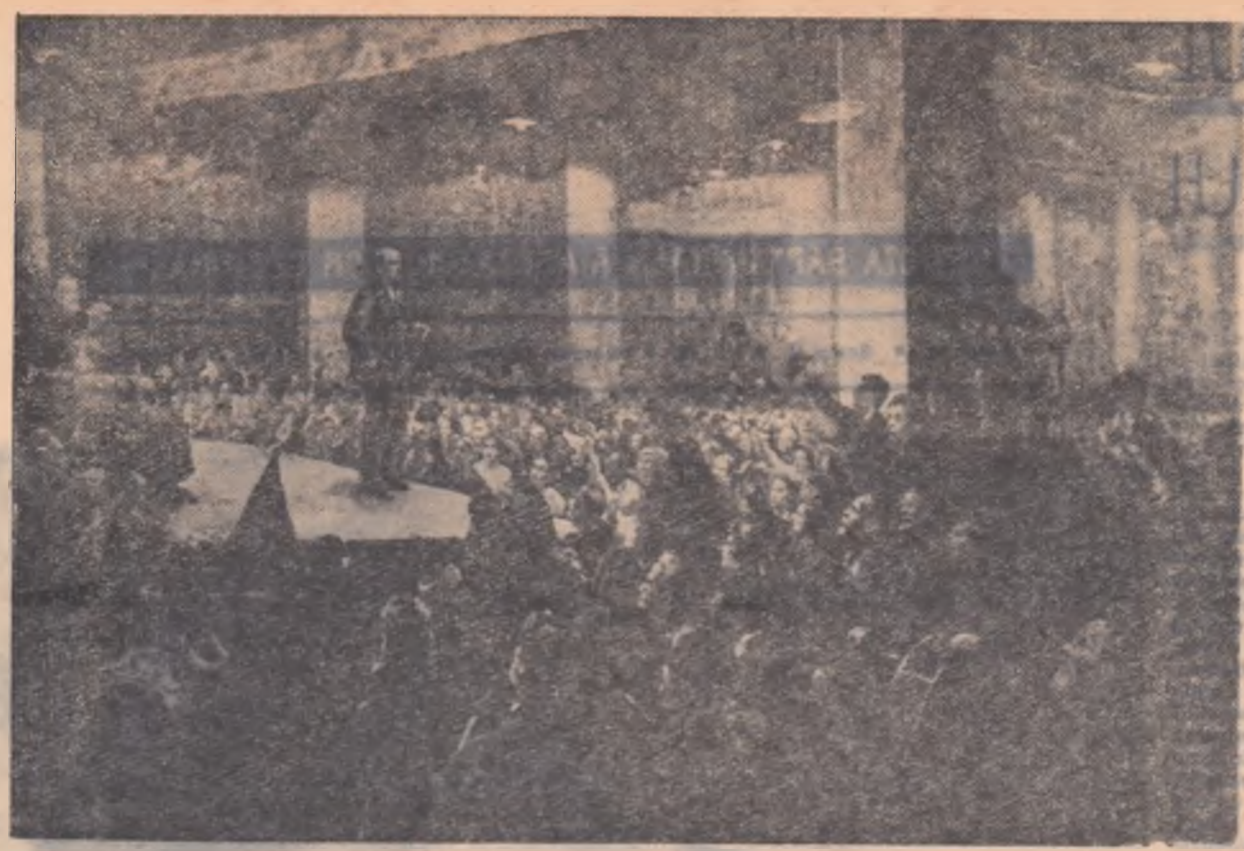

V. I. Lenin vorbind muncitorilor la uzina „Dinamo" la 7 Noiembrie 1921 (După tabloul pictorului RODIONOV)

SUB STEAGUL LENINISMULUI

(Urmare din pag. 1-a)

Uniunii Sovietice în vederea reorganizării stațiunilor de mașini și tractoare, marchează o etapă nouă în dezvoltarea mișcării colhoznice, deschizînd perspective grandioase pentru un nou și puternic avînt al agriculturii sovietice.

Experiența Partidului Comunist al Uniunii Sovietice are o importanță uriașă pentru partidele comuniste și muncitorești din țările de democrație populară, călăuzindu-le în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru întărirea continuă a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Aplicînd în mod creator principiile general-valabile ale planului cooperatist elaborat de V. I. Lenin la condițiile specifice ale țării noastre și călăuzindu-se după experiența sovietică, Partidul Muncitoresc Romîn a arătat, încă în cadrul plenarei din 3—5 martie 1949, că singura cale justă pe care poate și trebuie să meargă țărănimea muncitoare pentru a ieși definitiv din starea de înapoiere economică și culturală, pentru a scăpa pentru totdeauna de exploatarea chiaburească, este calea unirii de bună voie în mari gospodării cooperatiste socialiste, capabile să folosească tehnica modernă și să aplice metodele înaintate de muncă.

Plenara C. C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 a dat o orientare teoretică și a precizat linia politică a partidului nostru față de țărănime, arătînd că în politica sa la sate, în lupta pentru socialism, P.M.R. se călăuzește după tripla și indivizibila lozincă leninistă : **„ne sprijinim pe țărănimea săracă, strîngem alianța cu țărănimea mijlocașă și ducem o luptă neîmpăcată împotriva chiaburimii"**. Plenara a precizat de asemenea, că forța conducătoare în lupta pentru înfăptuirea operei de transformare socialistă a agriculturii este proletariatul, în frunte cu partidul său revoluționar.

La baza transformării socialiste a agriculturii, partidul nostru a pus principiul leninist al liberului consimțămînt.

În anii care au urmat plenarei din 3—5 martie, aplicarea consecventă a politicii leniniste de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și de transformare socialistă a agriculturii în țara noastră a dat roade din ce în ce mai bogate. A crescut an de an numărul țăranilor muncitori care convingîndu-se de justețea drumului leninist de lichidare a exploatării și mizeriei la sate, se unesc pe baza liberului consimțămînt în gospodării colective și în alte forme mai simple de cooperație. La 1 martie, anul acesta, sectorul cooperatist-socialist din agricultură cuprindea aproape 37% din suprafața cooperativizabilă a țării, iar împreună cu sectorul agricol de stat, sectorul socialist-cooperatist deținea peste 52 la sută din întreaga suprafață agricolă a țării. Mai mult de un milion și jumătate de familii de țărani muncitori, reprezentînd aproape jumătate din numărul familiilor de țărani muncitori din patria noastră sînt cuprinși în sectorul cooperatist din agricultură.

Așa cum arăta tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej în expunerea sa făcută în ziua de 3 aprilie a.c. la consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii, **„această sporire însemnată a numărului de familii și a suprafeței cooperativizate arată creșterea conștiinței socialiste în rîndurile țărănimii muncitoare, creșterea încrederii maselor țărănești în justețea politicii duse de partidul clasei muncitoare și demonstrează o dată mai mult că s-a întărit alianța muncitorească-țărănească, s-a întărit orînduirea democrat-populară"**.

Experiența dovedește maselor largi de țărani muncitori din țara noastră deplina superioritate a agriculturii socialiste față de aceea practicată în micile gospodării individuale.

Cosfătuirea de la Constanța a analizat succesele obținute în transformarea socialistă a agriculturii în răstimpul scurs de la cel de-al doilea Congres al P.M.R. și pînă azi și a pus în lumină perspectivele minunate care stau în fața agriculturii noastre socialiste. Întărind și dezvoltînd necontenit sectorul socialist-cooperatist al agriculturii țărănimea noastră, condusă de partid, merge cu pași hotărîți pe drumul arătat de Lenin, drumul transformării socialiste a satului, singurul drum care duce la bunăstare și fericire.

Alexandru Savu

Din inima lui Ilici

Oamenilor sovietici

Din inima lui Ilici băură-al vieții jar
Și dragostea-i suavă de prunci și de sonate.
Și-i poartă de pe buze surîsul legendar
Și — ca pe-o simplă șapcă — imensa-i simplitate.

Din inima lui Ilici ei au sorbit puteri —
Argintu-i viu din suflet și roua de sub gene ;
De-aceea au la inimi aripi de primăveri
Și-n calea lor sădit-au orașe și poeme.

Din inima lui Ilici ei s-au născut curați
Și duri ca diamantul și gingași ca o floare —
De-aceea cînd pe stradă purced incolonați,
Pămînturi, codrii cîntă și scapără în zare.

Din inima lui Ilici un fulger au primit
Peste vrăjmașii vieții cu iureș să-i abată ;
Născută-n focul luptei, prin luptă s-a călit
A păcii fără seamăn puternică armată.

De-aceea poartă-alături de pacul cu tabac
Semințe de pe-acasă și-un tril de ciocîrlie ;
De-aceea peste vremuri urmașii lui Ermac
Vor închina lui Ilici oștranda veșnic vie.

Mihail Cosma

V. I. Lenin (desen de N. JUKOV)

Țărani din Stavropolie la V. I. LENIN

În anul 1920, tînăra Republică Sovietică lupta cu înverșunare împotriva contrarevoluției și a intervenționiștilor străini.

La 21 octombrie 1920, V. I. Lenin a primit delegația de țărani din Stavropolie, venită să aducă pîine pentru copiii Moscovei.

Publicăm mai jos amintirile despre această întîlnire, ale Varvarei Kozlova, membră a delegației, azi colhoznică în artelul „Calea spre comunism" din raionul Alexandrovskii, ținutul Stavropolie.

Pentru întreaga viață mi s-a întipărit în minte întîlnirea cu Vladimir Ilici Lenin. Am plecat din orașul Stavropolie în ziua de 2 octombrie 1920 și, după cîteva halte făcute pentru încărcarea darurilor adunate de către țărani, am sosit cu bine în capitala roșie. Prima noastră grijă a fost să punem la dispoziția Comisariatului Poporului în problemele alimentației publice cele 19 vagoane cu de-ale mîncării. Apoi, cu tramvaiul am plecat la locuința rezervată nouă.

Vizitînd Moscova, toți membrii delegației au văzut cu bucurie că munca în capitală nu încetează nici zi, nici noapte. Muncitorii își primeau rația de 500 grame de pîine pe zi și munceau fără să-și cruțe puterile.

Prima întrebare pe care am pus-o deîndată ce am sosit la Moscova, a fost următoarea :

— Putem să-l vedem pe tovarășul Lenin ?

Ni s-a răspuns că este de datoria noastră să ne prezentăm la Vladimir Ilici, care știa de venirea noastră și voia să stea cu noi de vorbă.

Bucuria noastră nu mai avea granițe, deși uneori ne încerca îndoiala. Cum ne va primi conducătorul pe noi, niște simpli agricultori ? Ce va răspunde la întrebările noastre ?

Nu mică ne-a fost mirarea cînd însuși Lenin ne-a deschis ușa, ne-a oferit scaune și ne-a poftit să stăm jos. Ne strîngea mîinile cu atîta simplitate, ne întreba cu atîta interes despre viața noastră, încît ne-a fermecat pe toți. La întrebările pe care i le puneam : de ce se trăiește atît de greu, cine e vinovat, și cînd se va termina cu necazurile, Lenin ne răspundea cu răbdare și chibzuință.

Vorbind despre dotarea țărănimii cu utilaj agricol și cu obiecte de larg consum, Vladimir Ilici a subliniat că țăranii vor avea de toate, cu condiția să ajute partidului și clasei muncitoare la zdrobirea contrarevoluției.

— Trebuie să înțelegem că bunăstarea noastră depinde înainte de toate, de noi înșine, și vă rog să mă credeți, că dacă muncitorii și țăranii vor munci frățește, în curînd, Rusia va fi de nerecunoscut !

Cîtă încredere trebuia să ai în victoria orînduirii sovietice pentru ca să proclami cu atîta siguranță și convingere victoria vieții noi !

...Vladimir Ilici nu numai că răspundea la întrebări, el însuși ne întreba, ne dădea sfaturi. Cînd delegații au povestit că o jumătate de milion de țărani săraci din Stavropolie au primit pămînt din partea puterii sovietice, Lenin a spus :

— Și acum începeți să înființați uniuni cooperatiste. Numai în felul acesta poate fi ridicată producția agricolă.

Cel mai vîrstnic dintre noi, Ivan Belozerov, din satul Ternovka și-a exprimat îndoiala : țăranii, chipurile, nu au experiența conducerii unor asemenea gospodării.

Vladimir Ilici îl privi pe bătrîn, zîmbi blînd și răspunse vesel :

— Și dumneata crezi că pe mine m-a învățat cineva să conduc treburile statului ? Nici eu n-am avut experiență... Nu-i nimic, Ivan Lukici, o scoateți la capăt. Sînt sigur...

Am stat la Vladimir Ilici mai bine de un ceas, discutînd, ascultîndu-l, făcînd schimb de păreri în diferite probleme. Într-un cuvînt, Lenin ne-a primit ca un părinte.

Da, viața e azi cu totul alta, s-a schimbat atît de mult, încît uneori îmi pare că după întîlnirea cu V. I. Lenin a trecut un secol...

Amintiri despre LENIN

A sosit Lenin (Desen de E. A. Kibrik)

Pe drumul lui Ilici

Multă vreme a trecut de-atunci! Și cu toate acestea îmi amintesc perfect tot ce s-a întîmplat în ziua aceea mohorîtă de noiembrie a anului 1920. In ziua aceea în izbele noastre s-a aprins lumina electrică. La invitația noastră, în satul Kașino trebuia să vină Vladimir Ilici Lenin.

Eram foarte emoționați. Vroiam să-l primim pe iubitul oaspe așa cum se cuvine. Vremurile erau grele. Hotărîsem să-l găzduim pe Lenin în casa familiei Kaskin, casa cea mai arătoasă din sat. Acolo se adunaseră țăranii. Fiecare dintre noi a adus ce a putut. Unul o găină, altul niște ouă, al treilea bere.

Lenin a sosit pe la ora 1 împreună cu Nadejda Konstantinovna Krupskaia. I-am poftit în casă. La masă începură discuțiile. Vladimir Ilici ne întreba cum ne gospodărim, cum stăm cu recolta, cît îi plăteam înainte moșierului pentru pămîntul arendat. După masă ne-am fotografiat împreună. Cînd copiii, care voiau să iasă și ei în poză, s-au așezat de-a dreptul pe pămînt, Vladimir Ilici le-a strigat: „Băgați de seamă copii să nu răciți". Și astăzi, în casa lui Serghei Stepanovici Kaskin poți vedea în perete poza asta îngălbenită. Serghei Stepanovici ține la ea ca la ochi din cap și o păstrează cu grijă. In timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei el a purtat-o la piept și nu se despărțea de ea nici o clipă.

Pe uliță, în fața prăvăliei a avut loc mitingul. M-am pomenit alături de Nadejda Konstantinovna. Imi amintesc că m-a întrebat: „Cu ce vă ocupați dumneavoastră, femeile?" I-am răspuns: „Treaba noastră e știută: gospodăria și cîmpul..."

Pe măsură ce trecea vremea ne obișnuiam tot mai mult cu Vladimir Ilici. Vedeam că e om cu suflet mare și-i spuneam totul ce ne durea fără nici un ocol. Cînd urcă pe tribună se auziră cîteva glasuri: „Vladimir Ilici, nu avem îmbrăcăminte, sare, zahăr, chibrituri..." Am întrebat și eu: „Vladimir Ilici! Cînd se va termina războiul?" Aveam soțul pe front, rămăsesem acasă cu 3 copii.

Cînd se făcu liniște, Lenin luă cuvîntul. Îl ascultam și înțelegeam că el simte nevoile noastre, se gîndește la noi. Lenin spunea că Armata Roșie l-a zdrobit pe Vranghel, că războiul se va termina curînd, că uzinele și fabricile vor începe să lucreze, vor fi mai multe mărfuri.

Intr-adevăr, războiul se termină curînd, soțul meu veni acasă. Anii treceau. In 1931 în satul nostru din raionul Volokolamsk, regiunea Moscova, s-a înființat un colhoz. L-am denumit „Pe drumul lui Ilici"...

Pe drumul acesta pășim noi cu toată încrederea!

E. Malofeeva

(Din volumul „Amintiri despre V. I. Lenin", Moscova 1956).

Încredere

Lucram la Consiliul Comisarilor Poporului, unde primeam delegațiile care veneau la tovarășul Lenin. Asta era în primele zile ale lui noiembrie 1917 după stilul vechi.

Imi aduc aminte că o dată au venit mai mulți țărani din diferite gubernii. Oamenii voiau să pună mîna pe plantațiile de sfeclă, zicînd că „pămîntul unde a crescut sfeclă e tare bun". Am căutat să-i conving că puterea muncitorilor și țăranilor nu poate îngădui să se distrugă plantațiile de sfeclă. Drept răspuns, țăranii au stăruit în cererea lor:

— Pămîntul acesta ne trebuie neapărat. O să semănăm pe el grîu. Dumneata să ne duci la Lenin, că el o să ne facă dreptate.

I-am condus la Vladimir Ilici. Lenin a deschis el însuși ușa, a dat mîna cu țăranii și i-a poftit să ia loc. După vreo cincisprezece minute am intrat din nou în cabinet. Ca de obicei, cînd primea pe cineva, Lenin ședea lăsat pe speteaza jilțului, ca un om care se odihnește, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor. Țăranii, ținîndu-și căciulile pe genunchi, îi povesteau fără să se pripească ce se întîmplă în satele lor. Discuția era, se pare, în toi. Lenin se uita cercetător la țărani. L-am auzind spunînd:

— Și ce ne facem fără fabrici de zahăr? Doar trebuie să trimitem zahăr în străinătate, să facem comerț...

In cele din urmă țăranii au ieșit. Erau de-a dreptul îmbătați de convorbirea cu „cel mai mare bolșevic", cum îi spuneau ei lui Lenin. Erau niște oameni stăpîniți, obișnuiți să nu dea crezare orașului, să fie cu băgare de seamă față de toate celea. I-a impresionat puternic mintea și farmecul sufletesc al lui Vladimir Ilici. Această putere exprima linia proletară fermă și convingerea lui nestrămutată că muncitorii și țăranii trebuie să fie buni prieteni... Țăranii au făcut cerc în jurul meu:

— Mergem la țară și spunem că l-am văzut. El ne-a lămurit în toate, cu dreptate.

Unul din țărani a spus:

— Priceput conducător avem noi acum! Cunoaște bine și nevoile țărănimii.

Drept răspuns la această laudă, le-am spus că Lenin a cercetat viața țăranilor, că el cunoaște lupta lor pentru pămînt și libertate, că el a învățat o viață întreagă pe muncitori și partidul bolșevic cum să lupte pentru a da țăranilor pămînt și libertate. La care unul din țărani m-a întrebat:

— Și dînsul hotărăște toate celea?

I-am răspus că Vladimir Ilici rezolvă toate problemele de stat împreună cu partidul, cu Comitetul Central al bolșevicilor, că partidul gîndește la fel ca și Lenin.

Unul din țărani m-a întrebat din nou:

— Și fără dînsul nu se hotărăște nimic? Dînsul controlează totul și aprobă el singur legile?

Dobîndiseră, se vede, atîta încredere într-însul, atîta se bizuiau pe priceperea și înțelepciunea lui, încît voiau să se întoarcă acasă cu totul convinși că fără Lenin nu se face nimic.

I-am transmis lui Lenin laudele țăranilor. Multumit, se vede, Ilici a zîmbit vesel, cu zîmbetul lui larg...

M. N. Skripnik

(Din volumul „Amintiri despre V. I. Lenin", Moscova 1956)

Printre muncitorii de la uzina „Putilov"

Ziua în care a sosit Vladimir Ilici la Petrograd — 3 (16) aprilie 1917, ziua în care s-a întîlnit el cu proletariatul Capitalei, a devenit o zi istorică. Nu e de mirare de aceea că și acum, după patruzeci de ani, îmi aduc bine aminte de evenimentele care au avut loc în acea zi.

In seara zilei de 3 aprilie, aproape două mii de muncitori de la uzina „Putilov" au pornit cu steaguri și torțe spre Gara Finlandeză. Intr-acolo au pornit mii de muncitori de la alte uzine, soldați și marinari, dornici ca și noi să iasă în întîmpinarea lui Lenin.

Pe la ora unsprezece, cînd Vladimir Ilici s-a arătat în ușa gării, piața din fața gării a răsunat de puternice urale. Luminat de două reflectoare, Lenin s-a urcat pe un automobil blindat și, întinzînd mîna dreaptă înainte, a început să vorbească.

V. I. Lenin, Maxim Gorki și Nadejda Krupskaia la o partidă de șah.

Îl vezi pe Lenin...

Noi știm: departe... sub Kremlin
E-o inimă fără de moarte —
Ea bate ceas de ceas din plin
Ca-n bătăliile purtate.

Bătăile ei peste mări
Și țări se-aud într-una... într-una...
Veghind prin veac, din zări în zări,
Să nu se-ncumete furtuna

Prin nopți spre holde să se-abată
Cu sufletul ei de țințirim,
Și peste fericirea toată
Ce noi, prin noi, ne-o dăruim...

Mai sînt pe lume oameni goi...
Da-i știm treziți la sărbătoare
Cît știu că Lenin e cu noi
În marș spre culmi nepieritoare.

Îl vezi pe Lenin mai presus
Decît e-ntreaga noastră fire
Mergînd din Răsărit spre-Apus
Lîngă mulțimi spre fericire.

Îl vezi pe Lenin fulgerînd
Pe-acei ce încă mai visează
Să-ngroape-n sînge doar un gînd
Ieșit din mintea lui viteză.

Îl vezi pe Lenin peste toi
Unde-au căzut viteji în lupte
Albi, negri, galbeni, cot la cot
Spre marele cules de fructe,

Cînd vezi popoare pretutindeni
Ce-și merg ca unul drumul lor —
Sub limpezi zori, sub val de grîndeni,
Cu-același steag triumfător.

George Demetru Pan

In piață s-a făcut numaidecît liniște. N-am să-i redau cuvîntarea, căci o cunosc toți. Voi spune numai că ea a produs asupra mea, ca și asupra tuturor celor aflați de față, o impresie covîrșitoare.

Inconjurat de mulțime, automobilul în care se afla Ilici a pornit încet spre cartierul Petrogradskaia storona, la casa Kșesinskaia, unde erau instalate atunci, Comitetul Central și Comitetul din Petrograd al partidului bolșevic.

O lună și ceva mai tîrziu l-am văzut din nou pe Lenin; în ziua de 12 (25) el a venit la noi la uzină, la un miting. Muncitorii tocmai îl alungaseră de la tribună pe eserul Cernov. Vestea că a venit Lenin s-a răspîndit în toată uzina. Marea piață din fața atelierului de laminare (unde s-a pus acum o placă comemorativă), s-a umplut repede de lume. Au venit vreo douăzeci și cinci de mii de oameni. Mulți din ei s-au urcat pe acoperișuri.

Oamenii l-au ascultat pe Lenin cu multă atenție, temîndu-se să nu scape nici un cuvînt de-al lui. Vremurile erau grele pe-atunci. Războiul continua, uzinele rămăseseră fără combustibil, alimente nu erau destule. Noi, muncitorii, așteptam un răspuns lămurit la multe întrebări. Și Vladimir Ilici ne-a răspuns. El ne-a dovedit că numai puterea Sovietelor poate pune capăt măcelului imperialist, poate să dea poporului pace și pîine, poate să-i dea de lucru. După cuvîntarea lui Lenin, la noi la uzină au început să se mistuie cu repeziciune organizațiile eserilor și menșevicilor, iar organizația bolșevică, dimpotrivă, să crească.

Guvernul provizoriu a căzut, puterea a trecut în mîinile Sovietelor. La sfîrșitul lui octombrie a izbucnit rebeliunea antisovietică a lui Krasnov și Kerenski. V. I. Lenin a chemat la Smolnii un grup de muncitori de la uzina „Putilov" și i-a întrebat ce poate da uzina pentru lupta împotriva contrarevoluției. Muncitorii i-au răspuns că uzina poate da cîteva baterii de tunuri, pe platforme blindate de cale ferată.

In noaptea spre 29 octombrie (11 noiembrie) Ilici a venit la uzină, ca să vadă cum merge lucrul. Intrînd la comitetul de întreprindere, el s-a convins din discuția cu muncitorii că comanda de armament va fi executată la timp. Apoi, Vladimir Ilici s-a pregătit de plecare, dar muncitorii l-au poftit să cineze cu ei. Aveam cartofi copți și apă fiartă. Ilici a cinat laolaltă cu muncitorii.

Anii nu pot să șteargă aceste scumpe amintiri. Lenin a fost și va fi întotdeauna alături de noi.

V. V. Vasiliev

(Din volumul „Amintiri despre V. I. Lenin", Moscova 1956)

În întîmpinarea zilei de 1 MAI

OMER ŞI AI LUI...

Străşnic miroase a primăvară prin partea asta a Dobrogei. Stăruie în aer un iz sărat de mare, deşi marea e departe, încolo spre Siutghiol.

Pe dealurile moicome ale Basarabilor, au ieşit plugurile uşoare de coastă. Plantaţiile noi de viţă Murfatlar răsar la tot pasul. O coastă, o terasare, o coastă, o terasare.

Undeva printre plopii ce împrejmuiesc sediul gospodăriei colective, doi tineri cu tibeteică agaţă o lozincă simplă: TRAIASCĂ 1 MAI.

Girip Alexandru, şeful brigăzii I-a de cîmp, a trimis chiar astăzi veste printr-o ştafetă călare: brigada lui a isprăvit toate lucrările din epoca I-a. Pornit pe altă cale, pe sub dealul Ciocîrlei, ştafeta brigăzii a II-a aduce, după un sfert de ceas, o veste asemănătoare. Numai de la brigada a III-a, a lui Omer Nuradin nici o ştire. Mustafa Ismail, preşedintele gospodăriei, înhamă un cal iute la şaretă, pe urmă strigă din curte că pleacă la Siminoc să vadă cum stă Omer cu planul.

La sediu, Gheorghe Duţu, socotitorul, a rămas singur, singurel.

Pe seară, trece în registre că brigada legumicolă a lui Urucu Marin a trecut la însămînţarea ultimelor patru hectare cu cartofi.

Brigada viticolă pare hotărîtă să o ia înaintea „grădinarilor" deoarece, cu toţi oamenii la lucru, a început, cu două zile mai devreme, plantatul celor 13 hectare de vie nouă. Brigadierul viticol Teodoru Ştefan îşi bifează în carnetul său de brigadier: au mai rămas 13 zile pînă la 1 Mai... 12 zile... 10 zile... Apoi socotind suprafeţele plantate îşi murmură în barbă mulţumit: „Vom isprăvi la timp..."

Numai Omer Nuradin tace. Cînd soarele se ascunde după dealuri, îşi adună brigada, îşi scoate carnetul şi începe cu glas scăzut socotelile.

— Ne-au mai rămas de însămînţat 12 hectare floarea soarelui şi 20 hectare în pentru ulei. Am rămas în urmă...

Soseşte şi preşedintele cu şareta. E bucuros. De vreo două ceasuri, tractoarele au putut fi în sfîrşit puse în brazdă. Ploile au încurcat multe socoteli. Totuşi e bine. „Pînă la 1 Mai isprăvim".

— Spuneai că aţi rămas în urmă? intră în vorbă preşedintele. — Nu-i adevărat. Sînteţi una dintre cele mai bune brigăzi...

— Totuşi, Girip a terminat, — vorbeşte necăjit Omer...

Preşedintele rîde.

— Uitaţi însă că pămînturile brigăzii voastre sînt în colectivă abia de cîteva luni... Girip şi-a pregătit terenul din toamnă, pe cînd aici... Foştii întovărăşiţi care au intrat de curînd în gospodărie n-au avut terenurile arate...

Feţele colectiviştilor din brigada lui Omer se însenînează. Au avut de muncit din greu pe pămînturile fostei întovărăşiri din Basarabi care s-au alăturat gospodăriei colective abia la sfîrşitul anului trecut.

De cînd lucrează împreună, o întrecere neoficială se desfăşoară în brigadă, noii colectivişti dorind cu tărie să nu fie mai prejos decît colectiviştii cu vechime din brigadă. Girip Gh. Ion, fost pînă anul trecut membru în întovărăşire, a întrunit, pînă la 15 martie, 110 zile-muncă, Păltănea Vasile 100 de zile-muncă. Ramiş Megit 60 de zile-muncă.

Brigadierul Omer s-a pomenit la un moment dat în încurcătură. Noii colectivişti au mai multe zile-muncă în brigadă decît cei vechi. Peteu Ştefan, fruntaş în mai toate campaniile, a făcut pînă la 15 martie doar 95 de zile, Zachir Casîm 75 de zile, Murtaza Ismail 83 de zile...

Au rămas în urmă cu însămînţările de floarea soarelui şi in şi totuşi preşedintele susţine că brigada a III-a este o brigadă foarte bună... Uneori se întîmplă şi asemenea ciudăţenii...

Dar Omer Nuradin îşi păstrează pentru el o mîngîiere: după ce se vor pune la punct cu tot ce au avut de îndreptat, cu oamenii lui din brigadă, nici Girip de la întîia şi nici Dumitru D. Ion de la a doua, nu vor mai apuca vreodată să i-o ia înainte...

Gh. Florescu

Peste 50 de ţărani colectivişti, întovărăşiţi şi individuali din satele regiunii Suceava, au frecventat cursurile de acordeonişti amatori iniţiate de secţia de învăţămînt şi cultură a sfatului popular regional în colaborare cu casa de creaţie.

În fotografie: un grup de acordeonişti repetînd un program ce va fi prezentat cu prilejul zilei de 1 Mai.

AŞA RĂSPUND COLECTIVIŞTII NOŞTRI

Am fost unul dintre cei peste 140 de oameni aflaţi duminică, 20 aprilie a.c., în sala mare a Comitetului regional P.M.R. Bucureşti. Eram cu toţii emoţionaţi la gîndul că în curînd pe pieptul nostru va străluci înalta distincţie cu care partidul şi guvernul ne răsplătea munca. După cîteva minute de la deschiderea şedinţei, tovarăşul Pavel Ştefan, preşedintele sfatului popular regional, ne-a înmînat personal decoraţiile.

Socot decorarea mea cu Ordinul Muncii cl. II-a ca încă un semn de înaltă preţuire dată nu numai muncii mele ci mai ales muncii colectiviştilor din gospodăria noastră colectivă. Este o preţuire care ne bucură, şi în acelaşi timp ne sporeşte şi răspunderea.

Colectiviştii din comuna Slobozia Mîndra sînt hotărîţi să răspundă prin noi realizări la Chemarea Consfătuirii de la Constanţa. Pot să vă spun că la cîteva zile după ce m-am întors de la Constanţa, în gospodărie au început consfătuirile pe brigăzi. Cîntărind cele înscrise în planul de producţie precum şi rezultatele avute, oamenii au venit cu propuneri noi. Brigada a 4-a de cîmp, de pildă, a propus să scoatem la grîu 2.000 kg. faţă de 1.500 kg., iar la porumb 3.000 kg. boabe faţă de 2.000 kg. la hectar, cît aveam planificat. Propunerea aceasta făcută de colectivistul Marin Cazangiu a fost cîntărită pe toate feţele şi găsită ca bună; brigada însuşindu-şi-o a chemat totodată la întrecere socialistă toate celelalte opt brigăzi de cîmp. Intrecerea a fost primită cu entuziasm, ceea ce ne dă garanţia că vom avea pe puţin zece vagoane de porumb şi grîu peste plan, surplus din care o parte va fi vîndut cooperaţiei alături de cele aproape 800 tone de cereale pe care le-am contractat cu întreprinderea „Recolta".

Tot în consfătuirile brigăzilor s-au făcut propuneri să însilozăm mai mult nutreţ decît am planificat. Colectiviştii au cerut să însilozăm cîte cinci tone pentru o vită de muncă şi cîte cinci-şase tone pentru o vacă furajată. Asta înseamnă că va trebui să însilozăm nu 1.200 tone cît trecusem în plan ci vreo 2.500 tone. Colectiviştii au propus ca, afară de cele 180 hectare însămînţate cu porumb furajer şi 40 hectare însămînţate cu secară furajeră în amestec cu lucernă, să mai însămînţăm cu porumb furajer şi cele 100 de hectare care vor fi libere după recoltarea rapiţei.

Cu muncile agricole nu sîntem în întîrziere. Grîul a ieşit bine din iarnă şi dacă s-o ţine tot aşa, vom avea bogăţie de recoltă. Culturile din etapa I-a (floarea soarelui, mazărea, rapiţa, cartofii etc.) au răsărit şi arată foarte bine. Ogorul pentru porumb îl avem pregătit. În 2—3 zile terminăm de pus şi porumbul. Am vrea ca sărbătoarea de 1 Mai să ne găsească la zi cu toate muncile din cîmp, livadă, grădină etc.

Şi fiindcă vorbim de 1 Mai ţin să amintesc aici încă o propunere venită din partea colectiviştilor. Este vorba de terminarea amenajării eleşteului de la gîrla Piteşului, lucrare ce se poate face fără cheltuieli prea mari. (Bunăoară, mutînd la gîrlă cele 6.000 de raţe, cît va număra în acest an crescătoria noastră de păsări de baltă, vom asigura o parte din hrana necesară peştelui). Canalul de aducţiune a fost terminat, ne mai rămîne de făcut barajul de la gura gîrlei şi de adus puietul de peşte, treburi pe care le vom face în zilele următoare.

Noi toţi colectiviştii din Slobozia Mîndra vrem ca sărbătoarea de 1 Mai să ne găsească nu numai cu muncile agricole făcute la zi ci şi cu gospodăria îmbogăţită cu încă o ramură bănoasă: crescătoria de peşte.

Radu Cristea

preşedintele gospodăriei colective din comuna Slobozia Mîndra, regiunea Bucureşti. Deputat în Marea Adunare Naţională.

Cuscra de la Dormărunt

SCHIŢĂ

Cînd preşedintele Răduţă a arătat, în adunarea generală, că numărul oilor va fi sporit, pînă la 31 decembrie 1958, cu peste cinci sute de capete, privirile ascultătorilor s-au întors dintr-o dată spre fundul sălii, aţintindu-se întrebătoare asupra Gherghinei Bulearcă. Ea le a înfruntat zîmbind şi a clătinat din cap în semn de încuviinţare. Dacă nu s-ar fi dat citire proiectului de plan, ar fi strigat în gura mare:

— Ce vă uitaţi aşa? Credeţi că mai sînt proasta de acum un an?

Va să zică, oamenii şi-au adus aminte de ea. Au vrut să vadă ce zice. Foarte bine. Planul se face şi cu ea. Se face cu tine, cu el, şi cu mine. Şi dacă sînt şi eu aici, se pune întrebarea: îmi convine?

Gîndindu-se la toate acestea, Gherghina Bulearcă începu să viseze cu ochii deschişi... De atîţia ani vine în sala asta. Înainte, i se părea întunecată şi rece. Mirosul motorinei din duşumele îi făcea greaţă. Şedinţele o oboseau. Era încredinţată că ori cu ea, ori fără ea, consiliul de conducere, oamenii, tot vor hotărî ce e de hotărît. Vădană şi cam neştiutoare de carte, se împăcase cu gîndul că nu se va ivi niciodată o împrejurare cînd cineva o să-i ceară şi ei părerea. Nu prea i-o cerea nici răposatul, fie-i ţărîna uşoară. Cît trăise, ea fusese umbra lui. Se urnea bărbatul, îl urma şi umbra.

La adunarea generală a gospodăriei venea ca să nu stea acasă Nici nu pricepea cine ştie ce. Procente peste procente, cifre peste cifre. Descurcă-te, Gherghino, dacă poţi!

Noroc că timpul le drege pe toate. Cît trăieşti, înveţi. Oamenii sînt ca nişte cărţi. Citeşti în ei un an, citeşti doi, şi-ţi dai seama

dintr-o dată ce bine e între oameni. Te privesc toţi ca de-al lor. Nu mai zaci stingher într-un colţ. Nu te mai

Vezi, asta-i gospodăria colectivă. O inimă mare. Ba toţi. I-a simţit bătăile adineauri, cînd au privit-o oamen să vadă ce zice ea, ce crede, Gherghina Bulearcă. Da nu de acord. Dacă o să voteze pentru, sau o să se veească aşa cum a făcut astă-primăvară.

„Credeţi că mai sînt proasta de acum un an?" — iarăşi Gherghina. „In '57 a fost altceva. Numai eu ştiu

Se propusese atunci ca numărul oilor să crească pi de capete. Trebuiau făcute investiţii. Să se cumpere. S struiască. Urma să fie sporit şi numărul vacilor, şi al Toate astea se discutau, ca şi acum, în adunarea Ea, Gherghina, s-a împotrivit.

— Ce ne trebuie nouă atîtea animale? Cu ce să le O să ne coste o groază de parale. Mai bine daţi-ne la ziua-muncă!

I-a răspuns preşedintele, i-a răspuns şi secretarul Vasile I. Vasile. I-a răspuns şi Mărăcine, brigadierul I-au făcut socoteala cu creionul în mînă: o s-avem at atîta brînză, atîta lînă, atîtea piei.

Gherghina — nu şi nu! De ce să se dea banii inc bine să-i împartă pe toţi.

— Ce-i în mînă, nu-i minciună! — o ţinea ea într-

Mulţi or fi crezut-o îndărătnică. Ei, cine poate citi î unei mame! Nimeni nu ştia pojarul ei. Banii îi trel aerul. Îşi făcuse tot felul de socoteli. Voia să-şi mă să-i facă nuntă. Îi venise ginerele în casă, şi ea, ca nu putea să-i facă nuntă fetii. Singura ei fată!

Simţea că dacă n-o să facă nunta asta mai repe lumea, o să se năruie cerul peste ea.

Elena, fiică-sa, se luase cu Constantin al lui Mihai S-au plăcut şi s-au înţeles. Ei în de ei, fără să-i mo pe părinţi. S-au împotrivit însă alde Tarsiţa şi Mihai

Bătrînii, ce e drept, oameni cu stare. Se ţineau ta mîntul lor, îl lucrau bine şi trăiau aşa cum trăieşt darul mijlocaş. Ei — cu al lor: nici în întovărăşire colectivă.

altă prețuire

*ıtat aici, la re-
gională, aproa-
oameni — pre-
dării colective,
spodării de stat
mașini și trac-
uncitori întovă-
primească răs-
sufletirea și e-
au pus umărul
a socialistă a
regiunea lor.
oționați în sala
sfatului popu-
pe scaune și
multă luare-a-
prin care li se
și medalii.
sărbătoare, Ion
ntele gospodă-
„Iosif Ranghet"
prăști, raionul
și tot îndreap-
de cît de colo
i să se întoar-
inele de lucru,
urma semănă-
dă soarele în
rimit decorația
clasa a III-a
umețit de ful-
r de fotogra-*

*un colț, dă de
nei gazete cen-
n șoaptă — să
adunarea —
ria pe care o
000 lei fond de
20 vaci... 280
ă ajungem la
grîu la hectar.
ngrășăminte a-
uprafață de 55
sfeclă..."
măsura în cu-
enimentului de
mți după felul
pe furiș o-
reverul hai-
lucește nouă-*

Coboară de la tribună, cu pieptul înafară Istrati Panait, țăran întovărășit din satul Conduratu, comuna Baba Ana. Medalia Muncii și-a găsit un loc foarte potrivit pe pieptul lui de fruntaș al recoltelor bogate.

Directorul gospodăriei agricole de stat din Săhăteni, raionul Buzău, a primit Ordinul Muncii și stringînd mîna președintelui sfatului popular regional Ploești adaugă:

— Iau decorația în numele colectivului de muncă de la Săhăteni. Toate meritele sînt în special ale acestui colectiv harnic cu care mă mîndresc...

Sînt cuvinte spuse din inimă de un bun conducător, care-și prețuiește și-și stimează colectivul.

Spînu Lazăr, președintele gospodăriei colective din Gheraseni, raionul Buzău, decorat cu Medalia Muncii, ne împărtășește din experiența acestei gospodării colective înființată în 1950.

— Comuna e mare, peste 1200 de familii. În gospodărie sîntem astăzi abia 105 familii. Dar, anul trecut în satul Sudiți din comuna noastră a luat ființă încă o gospodărie colectivă, al cărei președinte este Neagu Dumitru, leat cu mine și priceput agricultor. Mă angajez în numele colectiviștilor de la noi să-i ajutăm pe tovarășii din Sudiți să facă din colectiva lor o gospodărie puternică și înfloritoare.

La Ploești, a avut loc, duminică 20 aprilie, o solemnitate deosebită. Oameni din toată regiunea, agricultori de frunte, au primit din partea Prezidiului Marii Adunări Naționale o înaltă prețuire pentru succesele obținute în muncă.

e lucrători din agricultura regiunii București, aprilie, au primit decorații și medalii. De la : Ioana Albu, colectivistă din comuna Băduleasa, mulgătoare în g.a.s. Traian, Gheorghe Doicin, iriei agricole colective din comuna Conțești și președintele gospodăriei agricole colective din coîndra.

La căminul cultural „Petöfi Sandor" din Miercurea Nirajului, raionul Tîrgu Mureș, echipa de teatru se pregătește pentru faza intercomunală a Festivalului bienal „I. L. Caragiale".
În fotografie: Un ultim retuș înainte de a intra pe scenă (stînga); repetiție cu piesa „Toată lumea se înșeală" (dreapta).

În drumeție cu CALISTRAT HOGAȘ

N-are dreptul omul să pomenească cumva numele unui scriitor mai mare, să vorbească despre dînsul cu respectul sau cu admirația pe care acela o merită și imediat e catalogat. Mai ales dacă cumva urmezi drumurile și coclaurile pe care le-au bătătorit și ei mai înaintea ta.

N-ai dreptul să calci la Buhalnița sau să o iei la deal pe Izvorul Muntelui. Cu grijă și cu teamă trebuie să te-apropii de Pipirig sau de Humulești. Bineînțeles dacă ți-e frică de cei care cu orice preț vor să-ți stabilească filiația scriitoricească, să contabilizeze, cui și ce datorezi. Lui Mihail Sadoveanu și lui Ion Creangă, lui Anatole France, lui Ioachim Botez și mai încoace lui Zaharia Stancu.

Recunosc toate învinuirile, sînt dator putred tuturor înaintașilor.

Pentru a încurca socotelile contabililor, care-mi țin „partizele" — am să apuc astăzi spre mănăstiri, la Văratec și la Săcu, la Agapia și spre Pipirig, pe Hălăuca și în valea Sabasei !...

„Spre a merge la Almaș pe drumul mare, ar fi trebuit să suim dealul Balaurului, ce se ridică dincolo de Dărmănești. Lucrul acesta, însă, neștiind în planul nostru, de la o vreme cotirăm de la Dărmănești, la stînga spre Gîrcina, pentru a tăia peste dealuri, pe drumul de picior...

Pînă ce să ajungem la jităria despre miazănoapte, sudoarea ne înmuiase trupurile și ciuda ne cuprinsese sufletele. Băltoagele verzi, miasmatice și adînci, care împînau drumul în lung și în lat ne sileau la sărituri gimnastice și de preciziune... peste golurile destul de mari dintre bolovanii puși în rînd peste marginea acestor băltoage.

Nenorocit piciorul greoi sau neghibaci, care n-ar fi avut în el ceva din firea caprelor. O baie de glod, pînă la genunchi, ar fi fost neînlăturată..."

Pe asemenea drumuri de munte și pe altele mai rele mergeau drumeții noștri în urma maicei Filofteia, cea „mireană la trup și numai la cap călugăriță", către Horaița, unde li „se porunci un borș de chitici și un pui de mămăligă".

În drum spre Văratec treceau prin parchetele de la Cracăul Negru se opreau deasupra Văii Săci și priveau „mai departe, între răsărit și miazăzi, Bălțăteștii cu mărețele-i grădini și așezămintele sale de băi, ...în umbra depărtării, stătea nemișcată și gînditoare, pare-că, vestita cetate a Neamțului, cetatea lui Ștefan..."

De la Văratec unde „un fel de milă și de durere te cuprinde fără voie, cînd vezi atîta tinerețe, atîta vigoare și atîta frumusețǎ chiar, înmormîntate sub mohorîta îmbrăcăminte sacramentală; ...îți pui singur o mulțime de întrebări, la care ortodoxia monahală n-ar putea răspunde decît stringînd din umere..."

E cu putință — se-ntreabă călătorul nostru — ca șefii bisericii noastre să fi putut porunci sîngelui să circule mai încet, inimii să bată mai rar, și naturii să ceară mai puțin?

De aici pe poteca Ciungilor, o luau către Sihla și către Sihăstria, către Agapia veche și către cea nouă, spre Pipirig și către înălțimile sumețe ale Hălăucei...

Am coborît apoi în valea Sabasei.

Aici mă opresc și gîndurile mi s-amestecă. Lîngă jupîneasa „gătită spelcă" care parcă și pe mine mă găzduise îmi sare-înainte Vitoria Lipan și nu mă mai lasă să-mi continui călătoria.

Eu nu mai pot merge. Mă-ntorc cu dînsa la apa Prutului, la Ștefănești, la Jijia...

Dumneavoastră mergeți cu Hogaș înainte.

Vă-ndemn chiar s-o luați de la capăt.

Drumul spre Almaș azi nu mai suie Balaurul. O ia pe la Cîrcina, pe drumul dascălului Calistrat. Nici băltoage, nici miasme. O șosea betonată te trece dincolo de Dobreni ocolind Balaurul. Mănăstirile-s la fel, socot eu.

Frumusețile naturii aceleași. Un drum de fier îngust e tovarăș de călătorie cu Ozana pînă sus la Pipirig. În stînga șoselei o sondă încearcă în adîncime petrolul. Moldova-i acuma și mai frumoasă.

Mergeți cu dînsul pînă la capăt. „Pe Șestină", sau prin Broșteni cu Axinia sau fără, căutați la Mîrcu o altă jupîneasă, o altă Zamfiră, s-ar putea să vă-ntîlniți și cu Ion Rusu, dar eu nu vă doresc. Faceți popas la Păltiniș, căutați acolo loc mai potrivit pentru hodina dumneavoastră și veniți apoi din Șarul Dornelor cu pluta la vale.

N-o să prea cunoașteți locurile. Dar asta-i altă treabă. La iaz la Zugreni și la pod la Barnar să nu vă fie cu mirare de schimbări.

Și-acum de ziua lui (la 19 aprilie s-au împlinit 110 ani de la nașterea lui Calistrat Hogaș) să-i mulțămim pentru tovărășie și să-l firitisim.

C. Prisnea

CUSCRA DE LA DORMARUNT 3

erghina nu li s-a ploconit. Dac-a auzit că n-o vor pe Leei de noră, i-a lăsat în pace. Da-i venea să-și muște dee de necaz, cînd vedea cum se frămîntă fata.

Nu mă vor, mamă. Cică n-am nici o zestre. Nu vor coristă, și pace. Mi-au și spus: „Constantin are pămînt și Tu ce ai? Bulendre?"

vede treaba că băiatul nu gîndea la fel. Asculta îndemnul i. Și a plecat de-acasă. A venit la fata ei, în casă de tivist. La a lui Bulearcă.

m să nu te tulburi și să nu te pierzi, cînd îți vine ginerele epusă masă, plecat de la părinți, și cînd bătrînii nu te nosc de cuscră? Ce-o să iasă din asta?

um, fie ce-o fi. Trebuie să facă nuntă, după obicei. Să nu ță de ocară. Să știe toată suflarea din Dormărunt, tot ra-

4 **CUSCRA DE LA DORMARUNT**

ionul Lehliu, de la Dilga pînă la Preasna, că văduna lui Bulearcă își mărită fata. Pe Lenuța.

Așa a fost. A început să se pregătească. Ziua muncea la colectivă, seara, pînă tîrziu, acasă. Punea de-o parte, ca o furnică, fiecare căpețel de ață. Pe Lenuța și pe Constantin i-a ajutat să-și facă casă nouă. Și deodată, cînd nici nu-și mai amintea de adunarea generală de la începutul anului, a auzit că se împart avansuri bănești.

— De unde avansuri?

— Din contractarea laptelui de oaie. Din vînzarea lînei, a mieilor, a cașului. Din îngrășarea porcilor, de pe urma fermei de vaci...

S-a apropiat și ziua nunții. Lenuța l-a adus în colectivă și pe Constantin. Băiatul a început să lucreze înainte să i se aprobe cererea de primire. A intrat tot în brigada a doua de cîmp, ca și nevastă-sa.

La nuntă au venit și Petreștii. Nici nu se putea să nu vină. Supărarea lor n-avea nici un rost. Văzuseră și ei de unde izvorăște zestrea cea mai trainică.

Gherghina a îmbrățișat-o pe Tarsița, iar pe cuscru l-a poftit în capul mesii.

— Nu știu dac-ați aflat, — a spus Mihai, cuscrul, — acum sîntem și noi în întovărășire...

Cu ochii deschiși visa Gherghina. Urmărea înșiruirea de cifre și se gîndea ce va fi. In '57, 475 de oi. Peste 90.000 de lei venituri. In '58, 1000 de oi, păsări și porcine de zece ori mai multe decît pînă acum, iar vaci mulgătoare cîte prevede Hotărîrea nr. 6, la suta de hectare..

Auzi încheierea și simți pentru prima oară cum îi merg la inimă două cuvinte:

— Urmează întrebări și discuții pe marginea planului de producție pe anul 1958 al gospodăriei colective... „Viață Nouă".

„Viață Nouă"... așa și e, n-a greșit cine-a botezat-o — gîndi Gherghina Bulearcă.

Și se pregăti să ia cuvîntul.

N. Culcea

CHIBZUINLĂ GOSPODĂREASCĂ = VENITURI SPORITE DIN AN ÎN AN

SCRISORI DIN SATE

Răspundem la chemarea Consfătuirii

De aici, de la marginea țării, am urmărit și noi lucrările Consfătuirii țăranilor și muncitorilor din sectorul socialist al agriculturii ce s-a ținut la Constanța. Cu acest prilej am analizat felul cum am muncit în cei cinci ani de cînd a luat ființă gospodăria noastră colectivă. Dacă am muncit bine sau nu o pot spune rezultatele obținute. Și rezultatul este că gospodăria s-a întărit. Am construit grajduri pentru animale, un saivan de oi, o magazie de cereale, o remiză de mașini. Am cumpărat mașini și unelte agricole, precum și un autocamion. Și viața oamenilor s-a schimbat. Aproape jumătate din colectiviști și-au construit case noi.

Ca să realizăm toate acestea ne-am îngrijit să obținem în primul rînd producții mari la hectar. Bunăoară, în anul trecut am recoltat cîte 2.475 kg. de grîu de pe fiecare din cele 100 de hectare însămînțate. La porumb producția a fost de 4.100 kg. boabe la hectar, la orz 2.270 kg. la hectar, iar la sfecla de zahăr 24.388 kg. la hectar. Și în sectorul zootehnic munca noastră a dat roade. Pentru cei 3.249 litri de lapte obținut de la fiecare vacă am primit diploma de fruntași pe regiune. De la fiecare din cele 372 oi am obținut cîte 3,7 kg. lînă merinos.

Ne putem mîndri cu realizările noastre. Mai avem însă multe de făcut. Și expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la Consfătuire ne-a arătat încotro trebuie să ne îndreptăm atenția. De aceea răspundem cu hotărîre la Chemarea participanților la Consfătuire.

În primul rînd vom dezvolta sectorul zootehnic. Turma noastră de oi trebuie să sporească în 1958 cu 100 de capete, iar numărul scroafelor cu purcei va crește de la 20, la 30. Ne-am gîndit să creștem numai animale de rasă. Bunăoară, acum avem porci din rasa Mangalița care dau slănină multă și moale, și carne puțină. Vrem să-i înlocuim cu porci din rasa Basna, care dau slănină și carne mai bună, și purcei mai mulți. De asemenea vrem să mărim și numărul vacilor de lapte. Pentru aceasta, am pus la îngrășat șase boi pe care i-am contractat cu O.R.A.C.A. și a căror greutate a trecut de 800 kg. la fiecare. Luna viitoare îi vindem și cu banii ce-i vom lua vom cumpăra încă zece vaci.

Consfătuirea de la Constanța ne-a arătat ce avem de făcut și în celelalte sectoare. De aceea am hotărît să dublăm suprafața cultivată cu sfeclă de zahăr. Apa Crișului care scălda ogoarele noastre era nefolosită pînă acum. Cu ajutorul ei, vom dezvolta grădina de legume și zarzavat. Dar grija noastră de căpetenie va fi obținerea recoltelor bogate.

Se cuvine să adaug aici, că toate acestea le-am scris negru pe alb în planul nostru de muncă. Ele vor deveni fapte în anul 1958.

Ludovic Vass

membru în consiliul de conducere al G.A.C. „Bela Brainer", satul Sintion, comuna Borș, raionul Oradea

Ogorul a fost însămînțat

Vreme urîtă și friguroasă. Din înaltul cerului se cernea o ploaie măruntă și rece, amestecată pe alocuri cu fulgi mari de zăpadă. Adunați în fața sfatului popular, grupuri, grupuri de oameni discutau despre treburi gospodărești și mai cu osebire despre vreme și ce anume au ei de făcut pentru ca să nu întîrzie cu însămînțările.

— Cu vremea nu ne putem pune — zise unul din mulțime.

N-apucă însă să termine, că moș Nicolae Popa, întovărășit, a și sărit.

— Apăi... dacă ne lăsăm după vreme, o să rămînem cu ogoarele nesemănate. Nu vedeți cum îi timpul în primăvara asta?... Acu-i senin... acu' plouă... Eu zic să-i venim vremii de hac. Cum se limpezește cerul, la lucru.

Nicolae Mechea, președintele întovărășirii, se alătură părerii lui moș Popa...

A doua zi, în zori, întovărășiții ieșiră la semănat. Pe muchia Gruiului — unde pămîntul era mai zvîntat — oamenii lucrau de zor. Unii semănau, alții grăpau locul în urma semănătorilor pentru a acoperi bine boabele.

Norii, fugăriți de vînt, treceau grăbiți peste vîrfurile copacilor. Semănătorii zoreau treaba. Către seară întreaga suprafață de teren planificată de întovărășiți fusese însămînțată cu ovăz.

Abia terminaseră lucrul, cînd începură să cadă picături mari și dese de ploaie. Întovărășiții se uitau cu mulțumire la ogorul însămînțat.

— Ai avut ieri o propunere bună, moș Nicolae, zise președintele întovărășirii către bătrînul Nicolae Popa, care lucrase tot timpul de parcă ar fi avut 20 de ani.

— Apoi, vezi, tovarășe președinte — răspunse el zîmbind mulțumit — îi bine să asculți și de sfaturile celor bătrîni. Am făcut într-adevăr o treabă bună. Ce-i drept, și munca asta laolaltă ne-a ajutat. Lucrînd fiecare singur n-am fi putut face ceea ce am săvîrșit laolaltă. Unirea face puterea.

Corespondent voluntar

Ion Goncea

țăran muncitor din satul Broșteni, raionul Mediaș, regiunea Stalin

Gospodăria agrozootehnică regională din Tîrgu Mureș a construit sere pe o suprafață de 7800 m.p. Începută la 5 octombrie 1957, construcția s-a terminat în luna martie anul acesta.

În fotografie: Tovarășele Ida Ianoș și Irina Bakosi culeg prima recoltă de roșii.

În sera gospodăriei agricole colective din Mitrești, regiunea Tîrgu Mureș, construită de asemenea anul acesta, tovarășele Varga Ida, Deneș Vilma împreună cu tovarășul Cioloca Ioan culeg cea de a doua recoltă de roșii.

TREAPTĂ CU TREAPTĂ

Cînd ieși din comună și o iei spre Slăveni, în stînga se întinde perimetrul gospodăriei colective, iar în dreapta, peste drum, perimetrul întovărășirii agricole „1907". Pămîntul întovărășirii cuprinde vreo 500 de hectare comasate într-un singur trup. Avînd ogorul față în față cu cel al colectiviștilor, întovărășiții și-au putut privi și măsura mai lesne munca și roadele ei. De o întrecere nu putea fi vorba. Colectiviștii, cu atelajele laolaltă și brațele de muncă cuprinse în echipe și brigăzi, lucrau mai cu spor. Dincolo, în perimetrul întovărășirii, ce-i drept, curățat de păienjenișul haturilor, țărușele înfipte și mușuroaiele ridicate ici colo, împărțeau totuși pămîntul în zeci de bucăți, iar aratul și semănatul se făcea mai mult individual. Și de bună-seamă că nu toți puteau ara, însămînța sau grăpa la timp. Unii întîrziau că n-aveau ba vite, ba sămînță, alții avînd atelajele mai slabe, făceau arătură de mîntuială. Venea vara, venea toamna, venea timpul cînd întovărășiții vedeau că nu-i de ajuns să desființezi haturile... De aceea, în iarna ce-a trecut, au hotărît să treacă, începînd cu primăvara aceasta, la munca în comun.

Întovărășirea numără în total 450 de oameni buni de muncă. Ei au fost împărțiți în patru brigăzi, alcătuite pe grupuri de uliițe, pentru ca să-și poată da mai lesne de știre. Fiecare brigadă, condusă de un brigadier, are în răspunderea sa cîte o parcelă din terenul cultivat, pe fiecare cultură în parte. Toate muncile se fac în comun, pe brigăzi, urmînd ca brigadierii să țină în evidență cît a muncit fiecare om din brigadă, potrivit cu normele hotărîte. La arat, bunăoară, să zicem că într-o brigadă, cinci întovărășiți fără atelaje vor să pună și ei cîte un pogon cu porumb. Arătura pe întregul lot repartizat brigăzii va fi făcută de atelajele brigăzii, rămînînd ca cei cinci întovărășiți să plătească, pentru arătură, cîte 80 de lei la pogon. Banii aceștia vor fi împărțiți oamenilor cu atelaje din brigadă, care au lucrat la arat. Brigadierii vor ține de asemenea evidența muncii făcută cu brațele (la prașilă, secerișă etc.).

După cum se poate vedea, în întovărășirea agricolă „1907" din comuna Gostavățu, raionul Caracal, de aci înainte recolta va fi împărțită atît după pămîntul adus cît și după munca depusă.

Au trecut puține săptămîni de cînd în întovărășire munca se face laolaltă și roadele pot fi cîntărite; a fost pregătit ogorul pentru porumb, sfecla de zahăr și floarea soarelui. Sămînța de porumb, cîte 30 kg. la hectar, a fost adunată și schimbată cu porumb dublu hibrid. Ogorul de 350 hectare, unde se va pune porumb, a fost grăpat; la fel cele 250 hectare însămînțate cu grîu de toamnă. Într-un cuvînt, toate lucrările din cîmp sînt făcute la zi și așa cum cere agrotehnica. Întovărășiții, toți pînă la unul, se străduiesc să termine la vreme lucrările din cîmp.

Harnicii gospodari din această întovărășire au hotărît ca din toamna ce vine să semene cerealele numai cu mașina. Și, cum n-aveau semănători, hotărîră să-și formeze un fond de bază, necesar atît pentru cumpărarea unor mașini și unelte agricole, cît și pentru alte investiții obștești. La propunerea cîtorva membri, adunarea generală a hotărît ca, anual, fiecare întovărășit să dea, pentru fiecare pogon, o anumită sumă bănească drept contribuție la fondul de bază al întovărășirii. Această contribuție se reține în special din sporul de 10 la sută pe care întovărășiții îl primesc pentru cerealele contractate în asociere. Și astfel, din banii depuși în contul anului trecut ei au strîns 4.000 lei, cumpărînd cu o parte din ei o semănătoare de grîu, iar restul depunîndu-l la Banca Agricolă. La vară, fondul de bază va fi mărit cu încă vreo 6.000 lei, bani cu care vor cumpăra alte cîteva semănători, iar ceva mai tîrziu o turmă de oi.

Astfel, prin efectuarea în comun a principalelor lucrări agricole și crearea fondului de bază, — treaptă cu treaptă crește și se consolidează temelia întovărășirii agricole „1907" din comuna Gostavățu, unitate cooperatistă care se dezvoltă continuu spre o formă tot mai înaintată, demonstrînd marile foloase ale muncii laolaltă.

E. Che'bașu

Și-n gospodăria colectivă din comuna Crișa, regiunea Oradea, creșterea oilor s-a dovedit a fi o îndeletnicire foarte bănoasă. Azi turma gospodariei numără peste 750 de oi, mai toate din rasa merinos. În fotografie: Mihai Zahan unul din îngrijitorii fruntași ai stînei. Zîmbetul lui Zahan dovedește o îndreptățită mulțumire...

DE LA O SĂPTĂMINĂ LA ALTĂ

DUPĂ VIZITA DE PRIETENIE ÎN ŢĂRILE ASIEI

Tovarăşii Chivu Stoica, Emil Bodnăraş şi Avram Bunaciu, s-au înapoiat în ţară

În drum spre patrie, delegaţia guvernamentală a R. P. R., care a vizitat ţări prietene din Asia, a sosit la Moscova în ziua de 16 aprilie. La Kremlin, membrii delegaţiei s-au întîlnit cu Leonid Brajnev, Nikita Hruşciov, Aleksei Kiricenko, Frol Kozlov, Anastas Mikoian, Mihail Suslov, Aleksei Kosîghin şi au avut cu ei o convorbire prietenească, tovărăşească.

Joi 17 aprilie crt., la amiază s-au înapoiat în Capitală, tovarăşii Chivu Stoica, preşedintele Consiliului de Miniştri al R. P .R., Emil Bodnăraş, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi Avram Bunaciu, ministrul Afacerilor Externe.

La sosire, pe aeroport, membrii delegaţiei guvernamentale au fost întîmpinaţi de tovarăşii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Petre Borilă, Nicolae Ceauşescu, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroş, Constantin Pîrvulescu, Dumitru Coliu, Leonte Răutu, general colonel Leontin Sălăjan, Ştefan Voitec, Vladimir Gheorghiu, Al. Bîrlădeanu, acad. M. Ralea, Gh. Stoica, membri ai C.C. al P.M.R., miniştri, conducători ai instituţiilor centrale, ai organizaţiilor obşteşti, generali şi ofiţeri superiori, ziarişti romîni şi străini.

În fotografie: Pe aeroport, la sosirea în Capitală.

O aventură primejdioasă pentru pacea lumii

Omenirea vrea să trăiască în linişte şi într-un singur glas spune: **Nu, războiului! Nu morţii! Să nu se repete grozăviile de la Hiroşima şi Nagasaki!** Iată dorinţa arzătoare a lumii.

În acest timp însă, cercurile agresive imperialiste, în loc să ţină seama de glasul milioanelor de oameni iubitori de pace, dimpotrivă fac totul ca asupra lumii să planeze primejdia ucigătoare a unui război atomic. Dovadă stă politica cursei înarmărilor dusă de S.U.A. şi de conducătorii blocului nord-atlantic. Zborurile avioanelor americane cu încărcătură atomică, efectuate zi şi noapte deasupra teritoriilor multor state din Europa occidentală şi, în ultima vreme, deasupra bazinului Arcticei în direcţia frontierelor Uniunii Sovietice constituie dovezi grăitoare care nu pot fi contestate, ale acestei politici „de pe poziţii de forţă".

Guvernul U.R.S.S., a cărui politică externă a avut şi are în permanenţă drept scop suprem asigurarea păcii în întreaga lume, a protestat, prin declaraţia făcută la 18 aprilie a.c. de Andrei Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al Uniunii Sovietice, împotriva manevrelor provocatoare ale aviaţiei americane, dezvăluind pericolul pe care-l reprezintă aceste acţiuni pentru pacea întregii lumi.

„În timp ce Uniunea Sovietică — se arată în declaraţia făcută de A. Gromiko — **dorind să contribuie prin toate mijloacele la însănătoşirea atmosferei internaţionale, la încetarea „războiului rece" şi la stabilirea încrederii necesare între state, continuă pe scară largă să reducă forţele sale armate şi a procedat la încetarea unilaterală a experimentării tuturor tipurilor de arme atomice şi cu hidrogen, S.U.A. răspund la această măsură de pace şi nobilă a Uniunii Sovietice prin acţiuni provocatoare ale aviaţiei lor militare".**

Dorind să prevină omenirea de primejdia unui război atomic, guvernul sovietic a prezentat problema încetării acestor acţiuni provocatoare spre examinarea Consiliului de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

A. A. Sobolev, reprezentantul Uniunii Sovietice, luînd cuvîntul în cadrul şedinţei Consiliului de Securitate, a trecut în revistă manevrele primejdioase pentru cauza păcii, întreprinse în ultimul timp de S.U.A. şi a arătat că: **„Un rol important trebuie şi poate să aibă O.N.U., care este chemată să întărească pacea şi colaborarea între popoare şi, aşa cum prevede Carta ei, să salveze generaţia viitoare de ororile războiului".**

La sfîrşitul cuvîntării sale, reprezentantul sovietic a prezentat un proiect de rezoluţie prin care **„S.U.A. erau chemate să se abţină de a trimite avioane militare cu bombe atomice şi cu hidrogen spre frontierele altor state pentru a ameninţa securitatea acestor state sau pentru demonstraţii militare".**

Dar şi de data aceasta a fost pusă în funcţiune maşina de vot americană. În loc să se dezbată această problemă de vitală importanţă pentru întreaga omenire, reprezentantul S.U.A., Lodge, sprijinit de reprezentanţii statului Panama, Angliei, Canadei, Columbiei şi Franţei, a obţinut respingerea propunerii lui A. A. Sobolev.

Popoarele lumii s-au convins şi mai mult că Uniunea Sovietică este şi va fi totdeauna un apărător consecvent al păcii, că va lupta cu toată perseverenţa împotriva oricăror încercări de a tulbura pacea lumii. De aceea, în ciuda tuturor încercărilor disperate ale cercurilor agresive imperialiste, oamenii cinstiţi de pretutindeni îşi vor intensifica şi mai mult lupta lor pentru cauza păcii şi, fără îndoială, vor determina S.U.A. să nu se mai joace cu focul atomic care primejduieşte liniştea şi viaţa întregii omeniri.

PE SCURT

● Trupele guvernamentale indoneziene au ocupat două noi oraşe şi se găsesc acum la circa 5 kilometri de Bukitingi, capitala rebelilor din vestul Sumatrei. Portul Padang, eliberat săptămîna trecută va fi în curînd redeschis navigaţiei străine.

● *În ultimele zile, a izbucnit în Italia o puternică mişcare grevistă. Peste două milioane de ţărani argaţi au declarat în ziua de 21 aprilie o grevă de 24 ore, cerînd majorarea indemnizaţiilor familiale. Au mai declarat grevă, pentru revendicări similare, 100.000 de mineri, iar 90.000 de muncitori din industria cimentului au cerut reînnoirea contractelor de muncă.*

Declin economic şi şomaj în S.U.A.

Declinul economic a devenit problema nr. 1 a Statelor Unite ale Americii, cea mai mare ţară a lumii capitaliste. În titluri mari, presa americană se întreabă cu îngrijorare pînă unde va merge declinul, cînd se va sfîrşi? Neliniştea, nesiguranţa, teama de viitor au cuprins nu numai pe americanul de rînd, lovit direct încă de pe acum de efectele declinului economic, ci chiar şi acele cercuri, care numai cu o lună în urmă anunţau că în luna aprilie va avea loc o redresare economică.

Luna aprilie e pe sfîrşite, iar mult aşteptata redresare economică n-a venit. Dimpotrivă, semnele tot mai evidente ale unui declin economic amplu s-au accentuat. Din decembrie 1956 pînă în februarie 1958 industria S.U.A. şi a redus producţia cu 12 la sută, ajungînd la nivelul anului 1954. Este cea mai mare reducere înregistrată după cel de-al doilea război mondial. În luna martie, producţia industrială a continuat să scadă. Se înregistrează importante scăderi la producţia de automobile, extracţia de cărbune, producţia de oţel, în industria petroliferă, în aproape toate ramurile industriei americane.

Calculele reci ale economiştilor americani nu vor reuşi niciodată să cuprindă în cifre imensa suferinţă provocată oamenilor muncii de pe urma fenomenelor de criză. Şomajul a cuprins în ghiarele sale necruţătoare, încă din luna februarie, 6.400.000 de americani. Rîndurile şomerilor au crescut şi în luna martie. Numai într-o săptămînă din această lună numărul şomerilor a crescut cu 410.500 persoane. După unele calcule, în anul 1958, patronii aruncă zilnic pe drumuri în S.U.A., în medie, 40.000 de muncitori.

Un sumar, dar zguduitor calcul, arată că muncitorii şomeri, împreună cu familiile lor, însumează 33 milioane de oameni. Mai mult de o şesime din populaţia S.U.A. suferă de pe urma şomajului.

Impresionant este tabloul înfăţişat de numeroase centre industriale ale S.U.A. atinse de şomaj: copii înfometaţi, familii întregi plecate în pribegie în căutare de lucru sau aruncaţi în stradă din locuinţe pentru neplata chiriei, oameni deveniţi „de prisos", nevoiţi să cerşească pentru a-şi potoli foamea.

Declinul economic se face simţit şi în rîndul fermierilor americani. Fostul preşedinte al S.U.A., Truman, a arătat de curînd că în anii 1952—1957 preţurile produselor agricole au scăzut cu 15,5 la sută. Nu trebuie înţeles prin aceasta că şi pe piaţă consumatorul a plătit mai ieftin mărfurile alimentare. Dimpotrivă, marile monopoluri ce domnesc în agricultura S.U.A. au sporit preţurile mărfurilor alimentare. Terenuri întinse, bune de agricultură, sînt lăsate în paragină. Mii şi mii de familii de mici fermieri se ruinează din cauza concurenţei marilor monopoluri, a imposibilităţii de a plăti impozitele sau a cumpăra utilajul agricol necesar. Ei pleacă la oraşe, în căutare de lucru, îngroşînd rîndurile armatei şomerilor.

Grea este şi viaţa muncitorilor agricoli americani. Ei sînt nevoiţi să locuiască în cocioabe construite în tabere speciale. Nu de mult, un corespondent de presă din oraşul Miami a transmis cîteva date impresionante despre situaţia grea a celor 80.000 de muncitori agricoli din statul Florida (S.U.A.) care la sfîrşitul sezonului au rămas fără mijloace de existenţă. **„Tragedia lor** — relata corespondentul — **ca şi a altor mulţi muncitori care colindă toate regiunile agricole, este că nu găsesc de lucru".**

Pentru a trezi optimism, conducătorii americani au anunţat un nou termen pentru mult aşteptata redresare economică. De data aceasta au fost mai prevăzători fixînd-o pentru... la toamnă. Oricum ar fi şi orice s-ar întîmpla, un lucru s-a dovedit din nou cu prisosinţă: regimul capitalist nu poate asigura un trai cît de modest oamenilor simpli nici chiar în cea mai puternică ţară capitalistă, în Statele Unite ale Americii.

Politica „de pe poziţii de forţă"... şi urmările ei în economia S.U.A.

Criza îşi taie cupoanele

(Desene de I. DORU)

De-ale PRIMĂVERII!

Bune și rele de pe ogoarele regiunii București

PREZENTARE

De vreo lună și mai bine
Sînt indicii grăitoare
Care spun că pe ogoare
Vine primăvara ! Vine !

Colo, colo, mic la trunchi,
Porumbarul înflorit
Strigă tare, din rărunchi :
— Ce să vină, c-a venit !

Că mai plouă cîte-odată,
Asta nu ne sperie.
Albul zilei cînd se-arată,
Cîmpul parcă-i perie.

Totuși unii (ce să-i faci,
Sînt și cazuri negative !)
Nu-nțeleg din ce motive
Nici n-au pus sămînța-n saci...

Dar și ei se vor grăbi
Și precis însămînțează
Mai ales cînd vor citi
Rîndurile ce urmează.

O expediție arheologică

(sau despre ceea ce nu trebuie să se facă)

Trecînd prin comuna Vlad Țepeș, raionul Vidra, m-am apropiat de un grup de săteni adunați la taifas.

— Pe-aici n-a venit primăvara ?

— A venit, tovarășe, cum să nu vină !

— Nu prea se vede. În cîmp s-a arat foarte puțin.

— În schimb, în sat s-a arat foarte mult.

Văzîndu-mă nedumerit, unul din ei zise :

— Ia lasă-l pe mine, tizule, că-l lămuresc eu cum devine.

Cel care interveni, binevoitor, era Marin Șișu. Tizul lui era Marin Dobreanu. Amîndoi s-au apucat să mă lămurească. Acum e rîndul meu să vă lămuresc și pe dumneavoastră, dragi cititori, despre ce-i vorba.

Cu cîtva timp în urmă, tocmai cînd erau zile frumoase și prielnice pentru arat și însămînțat, pe ulițele comunei Vlad Țepeș, încă din zorii zilei, și-au făcut apariția zeci de plugurl, căruțe, oameni cu sape, cazmale, tîrnăcoape. Plugurile au început să are ulițele (arătură în toată puterea cuvîntului), iar oamenii au prins de zor să sape, să scotocească, să caute... Poate că veți întreba ce anume se putea găsi sub niște drumuri desfundate ? Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu. Mi-a răspuns tovarășul Radu Nicolae, președintele sfatului popular comunal :

— Am arat ulițele satului, pentru a găsi pietriș.

— Și... se află ?

— Nu prea.

— Inițiativa dumneavoastră e lăudabilă, zisei eu. Aceasta înseamnă că vă dați tot interesul pentru folosirea tuturor resurselor locale. Dar... tocmai acum v-ați gîndit să faceți asta și să lăsați cîmpul baltă ?

— N-am lăsat noi cîmpul baltă, tovarășe ! Balta a făcut-o ploaia.

Președintele zîmbi încîntat de gluma făcută. Eu continuai:

— Nu se putea oare să amînați nițeluș asemenea cercetări arheologice și să le fi întreprins în alte zile ?

— Ei, vezi, la asta nu ne-am gîndit.

— Mai aveți încă răgaz. Nu prea mult însă. Mutați grabnic lucrările în cîmp. Acolo veți descoperi cu siguranță, ceva : secretul unei recolte bogate.

P. Teleman

Căminul cultural din Stănești sprijină activ campania de primăvară.

— Brigada de-aici e la fel de bună ca și a noastră din cîmp.

SEMINȚELE

— fabulă de sezon —

Cică
Un bob de mazăre, ca o mărgică,
Vorbea c-un bob de orz, lunguleț :
— Nu sîntem, vericule, la preț !
În loc să fac floare și păstaie,
Eu stau aicea în odaie
Așteptînd... calendele grecești.
Păi, spune, să nu-nebunești ?
— Ai dreptate,
Măi frate !
Sîntem semințe de epoca-ntîi
Nu niște alea fără căpătîi
Și totuși, ca să vezi ce ghinion,
N-am înverzit încă pe nici un pogon
Fiindcă, ce mai tura-vura,
Nici nu e gata arătura !
— Dar cîntecul acesta l-am cunoscut
Și anul trecut !
Prin țară, chiar cînd cerul e ca plumbul,
Se-nsămînțează-acum porumbul
Așa că-s tare abătut...
— Și ce é oare de făcut ?
— Ce e ! ?
Să nu mai stee
Cu mîinile-n sîn,
Că mor în casă, de bătrîn !
— Bine, însă n-am idele :
De cine spui să nu mai stele ?
— Te rog
Nu insista s-o afli-n dialog
Căci poezia, măi băiete,
Suportă greu numirile concrete ;
Dar dacă vrei să-i știi, cum zici,
Pe cei ce-s vinovați că stăm aici,
Îți dau un sfat: citește cu tot zorul
C-o spune mai jos... autorul !

Membrii întovărășirii „Vasile Roaită" din comuna Dăița, care nu s-au preocupat la vreme de pregătirea terenurilor pentru culturile din epoca I-a.

Pagină redactată de
STELIAN FILIP și
PETRE POPA
Desene de
Neagu Radulescu, Nic. Nicolaescu și N. Claudiu

Cuvîntul meu de cuc

Acum un an, un unchi, învățător,
Mă tot certa într-una, ca năucu,
Predîndu-mi lecții practice de zbor
Și două note muzicale : cu-cu !

Cînd notele știui, pe dinafară,
Pe cîmp se isprăvise de arat ;
De ciudă, m-am jurat că-n primăvară
Eu primul voi cînta, neapărat.

Cînd ghiocei au țîșnit spre soare,
Nici n-apucai să cînt o țîră, căci
La cîntec mi-au răspuns din cîmp tractoare
Și-au ris toți cuci pitulați prin crăci.

Cu toții-au spus s-o iau la sănătoasa,
Și nu mai știu pe unde s-o apuc ;
Cu tractoriștii ăștia din Băneasa
Eu mi-am călcat cuvîntul meu de cuc.

Tehnicianul agronom Mihai Rotaru din comuna Frasin este complet străin de situația însămînțărilor la zi.

— Spuneți și dumneavoastră : cum o să văd eu ce se-ntîmplă pe cîmp !?

Țăranii muncitori din comunele Slobozia, Arsache și Gănjani au însămînțat o mare parte din suprafața de sfeclă contractată cu fabrica de zahăr „Popa Sapcă" din Giurgiu.

— Cît despre hărnicie, fiica mea, să ici exemplu de la oamenii ăștia !

PE CÎMP

— Unde mergi, frati-miu ?

— La Frățești. Sui-te-n căruță !

Pauză. „Orășeanul" schimbă vorba :

— Să știi că pînă-n sat neapucă ploaia.

— Poate pe dumneata. Nouă nu ne e frică de ploaie.

— Te lauzi.

— Nu mă laud. Vrei dovezi?

— Vreau.

— Vezi cîmpul ăsta din stînga ?

— Îl văd.

— E ! Ăla care-a răsărit pe el e ovăz.

— Și ?

— Da' cîmpul din stînga-l vezi ?

— Îl văd.

— E ! Ala care a-nceput să iasă e mazăre furajeră. Tot a noastră, a colectivei.

— Bravo !

— Uită-te-acum mai în fund. Niște brazde lungi. Le vezi ?

— Da.

— E ! Ce-am semănat acolo încă nu se vede, da-ți spun eu că-l arpagic. Opt hectare.

— Stai să te-ntreb și eu ceva !

— Zi-i !

— Pămîntul din capătul ovăzului îl vezi ?

— Aha !

— E ! Acolo... habar n-am ce-ați semănat.

— Sfeclă de zahăr, vericule !

— Și toate astea mi le-ai spus ca să-mi dovedești că nu vă e frică de ploaie ?

— Păi sigur. Dacă ne speriam, ca dumneata, „toate astea" nu erau acum însămînțate.

— Aha, am venit de-acasă.

— Să te-ntorci sănătos !

— M-aș întoarce chiar acum.

— Cum, nu mai mergi în Frățești ?

— Nu. Am vrut să văd cu ochii că ați terminat de însămînțat toate culturile din epoca-ntîia. Mă pot întoarce.

— Bine-ai face.

Altă pauză, care se deosebește de prima, întrucît este ceva mai lungă. La sfîrșitul ei, omul din căruță îi strigă celuilalt, rîzînd :

— Auzi, șefule ? Grăbește-te... că te-apucă ploaia !

REDACȚIA : București Piața „Scînteii", Tel. 7 60 10 7 60.20. 7.60.40 ABONAMENTE : 7,60 lei anual Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.033/942 Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V Stalin"